

Súd: Okresný súd Michalovce
Spisová značka: 22Cb/48/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7714206516
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Igor Ragan
ECLI: ECLI:SK:OSMI:2015:7714206516.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Michalovce, samosudcom JUDr. Igorom Raganom, v právnej veci žalobcu: DISSTON, s. r. o., so sídlom Hurbanova 1582/20, Trenčín, IČO: 36 814 661, zastúpený: advokátska kancelária Geško, Hulín a partneri, s . r. o., so sídlom Velehradská 33, Bratislava 821 08, IČO: 35 922 907, proti žalovanej: Obec Drahňov, 076 74 Drahňov, IČO: 331503, zastúpenej: JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou, AK so sídlom Štúrova č. 20, Košice, o zaplatenie 26 236,38 EUR s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Súd žalobu zamietá.

Žalobca je povinný uhradiť žalovanej trovy konania vo výške 1 121,11 EUR, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia, na účet právneho zástupcu žalovanej, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Pôvodný žalobca, MK Factoring, s.r.o, sa návrhom podaným na tunajší súd dňa 10.1.2007 /č.l. 1 - 6 pripojeného spisu sp. zn. 17Cb/17/2007/ domáhal na žalovanej zaplatenia pohľadávky vo výške 790 397,20 Sk (26 236,38 EUR) s úrokom z omeškania vo výške 500,- Sk denne od 8.12.2000 do zaplatenia, na základe vystavenej faktúry č. 0000031 zo dňa 27.11.2000, splatnej dňa 7.12.2000 na sumu 2 390 397,20 Sk, na ktorú bolo uhradené 1 600 000,- Sk, k úhrade zostáva 790 397,20 Sk (26 236,38 EUR). Konanie bolo vedené na tunajšom súde pod sp.zn. 17Cb/17/2007.

Navrhovateľ nárok odôvodnil tým, že dňa 16.12.1994 bola uzavretá Zmluva o dielo č. 04 - 12/1994 „Drahňov - prívod vody do obce“ v znení jej dodatkov č. 1 až 5, medzi Ing. Peter Paulovčák - VODIP ako zhotoviteľom a žalovanou ako objednávateľom. V nej si zmluvné strany dohodli, že cenu za zhotovenie diela uhradí objednávateľ na základe faktúr, ktoré vystaví zhotoviteľ a odošle objednávateľovi po vykonaní stavebných prác uvedených v bode 3.1 zmluvy. V bode 9.3. článku IX Zmluvné pokuty sa zmluvné strany dohodli, že ak objednávateľ nezaplatí zhotoviteľovi za vystavenú faktúru do dátumu splatnosti, zaplatí objednávateľ zhotoviteľovi za každý deň omeškania úrok 500,- Sk z vystavenej faktúry odo dňa splatnosti neuhradenej faktúry.

Dňa 1.6.2005 bola uzavretá zmluva o postúpení pohľadávok, ktorou zhotoviteľ ako postupca postúpil na postupníka, Nada still a.s. pohľadávku voči žalovanej vo výške 2 807 617,40 Sk spolu s ich príslušenstvom, ako aj všetkými právami s nimi spojenými. Medzi nimi aj pohľadávku z faktúry č. 0000031. Zhotoviteľ oznámil postúpenie pohľadávky žalovanej listom zo dňa 1.6.2005.

Dňa 2.1.2006 bola uzavretá zmluva o postúpení pohľadávok, ktorou Nada still a.s. ako postupca postúpil na postupníka, MK Factoring, s.r.o, pohľadávku voči žalovanej vo výške 2 807 617,40 Sk spolu s ich príslušenstvom, ako aj všetkými právami s nimi spojenými. Medzi nimi aj pohľadávku z faktúry č. 0000031. Zhotoviteľ oznámil postúpenie pohľadávky žalovanej listom zo dňa 8.2.2006.

Súd uznesením zo dňa 4.6.2010, č.k. 17Cb/17/2007-175 /č.l. 175 pripojeného spisu sp. zn. 17Cb/17/2007/ pripustil zámenu účastníkov konania na strane žalobcu tak, že doterajší žalobca: MK Factoring, s.r.o, z konania vystúpil a na jeho miesto vstúpil: ixxon s.r.o. (súčasný obchodný meno DISSTON, s. r. o.), so sídlom Hurbanova 1582/20, Trenčín, IČO: 36 814 661.

Žalovaná navrhla žalobu žalobcu zamietnuť s poukazom na námietku premlčania ako aj rozhodnutie tunajšieho súdu v konaní pod sp. zn. 19Cb 42/2007, v ktorom bola v potvrdzujúcom rozsudku Krajského súdu v Košiciach predbežne riešená otázka splatnosti faktúr podľa zmluvy, ktorej sa týka aj pohľadávka uplatnená žalobcom v tomto konaní. Vychádzajúc z právneho názoru Krajského súdu v Košiciach v uvedenej veci bola splatnosť faktúr podľa zmluvy zmenená tak, že bola dohodnutá splatnosť jednotlivých faktúr minimálne desať dní od dňa vyhotovenia faktúry, teda je na vôli žalovanej úhrada faktúry a nemohla sa žalovaná dostať do omeškania s jej úhradou.

V priebehu konania, podaním zo dňa 3.6.2011 /č.l. 228 - 231 pripojeného spisu sp.zn. 17Cb/17/2007/ navrhol žalobca pripustiť rozšírenie petitu žaloby o ďalšie pohľadávky, titulom zmluvnej pokuty za oneskorenú úhradu ceny diela a to o sumu 92 395,50 EUR s 14 % ročným úrokom z omeškania za obdobie od 28.5.2009 do zaplatenia (uplatnená faktúrou č. 090016) a sumu 5 976 EUR s 14 % ročným úrokom z omeškania za obdobie od 15.12.2009 do zaplatenia (uplatnená faktúrou č. 0900096). Zároveň upravil žalobca výšku uplatnených úrokov z omeškania v zmysle Dodatku o zmene obsahu zmluvy zo dňa 20.3.2002 (bod 9.4.) tak, že navrhol priznať mu 14 % ročný úrok z omeškania z istiny 26 236,38 EUR a v prevyšujúcej časti po prepočítaní pôvodne dojednaného úroku z omeškania vo výške 500, -Sk denne zobral úrok z omeškania späť a žiadal tak priznať úrok z omeškania vo výške 14 % ročne zo sumy 26 236,38 EUR od 20.3.2002 do zaplatenia. Na pojednávaní vo veci dňa 23.5.2012 navrhol žalobca vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania zmenu petitu rozšírením o jeho návrh na určenie lehoty splatnosti faktúry 0000031 tak, ako je v nej uvedené, teda dňom 7.12.2000 alebo určiť jej splatnosť ku dňu podania návrhu vo veci. Následne na pripustení zmeny žaloby a jej rozšírení v tejto časti uviedol na pojednávaní žalobca, že netrvá ale navrhol rozhodnúť o tomto návrhu medzitímnym rozsudkom, ďalej uviedol, že berie svoj návrh na zmenu petitu, a to rozšírenie žaloby podľa písomného podania zo dňa 3.6.2011 späť, navrhol rozhodnúť o čiastočnom späťvzátí v časti uplatnených úrokov z omeškania podľa písomného podania zo dňa 3.6.2011.

Súd uznesením zo dňa 19.3.2014 nepripustil zmenu petitu žaloby spočívajúcu v jeho rozšírení o sumu 92 395,50 EUR s 14 % ročným úrokom z omeškania za obdobie od 28.5.2009 do zaplatenia, sumu 5 976 EUR s 14 % ročným úrokom z omeškania za obdobie od 15.12.2009 do zaplatenia, zamietol návrh žalobcu na vydanie medzitímného rozsudku, nepripustil zmenu petitu žaloby spočívajúcu v jeho rozšírení o návrh na určenie lehoty splatnosti faktúry č. 0000031. Zároveň zastavil konanie o zaplatenie úrokov z omeškania prevyšujúce 14 % ročne zo sumy 26 236,38 EUR od 8.12.2000 do zaplatenia a úroku z omeškania zo sumy 26 236,38 EUR za obdobie od 8.12.2000 do 19.3.2002 a nárok žalobcu na zaplatenie sumy 26 236,38 EUR s úrokom z omeškania vo výške 14 % ročne zo sumy 26 236,38 EUR od 20.3.2002 do zaplatenia vylúčil na samostatné konanie.

Vylúčený nárok je vedený pod sp. zn. 22Cb/48/2014, ktorého predmetom je zaplatenie sumy 26 236,38 EUR s úrokom z omeškania vo výške 14 % ročne zo sumy 26 236,38 EUR od 20.3.2002 do zaplatenia z vystavenej faktúry č. 0000031.

Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi a to oboznámením sa obsahom faktúry č. 0000031, zisťovacím protokolom a súpisom vykonaných prác k uvedenej faktúre, zmluvou o dielo č. 04-12/94 zo dňa 16.12.1994, obsahu dodatkov č. 1 až 5, zmluvami o postúpení pohľadávok zo dňa 1.6.2005, zo dňa 27.10.2005, dodatkom č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok zo dňa 2.6.2005, oznámením o postúpení pohľadávok zo dňa 1.6.2005, 27.10.2005, uznaním záväzku zo strany žalovanej zo dňa 30.12.2002, uznaním záväzku zo dňa 20.11.2002, vyhlásením dlžníka zo dňa 20.11.2002, vyhlásením dlžníka zo dňa 30.12.2002, zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 27.8.2007 a oznámením o postúpení zo dňa 27.8.2007, dohodou o urovnaní zo dňa 10.3.2011, dodatkom o zmene obsahu zmluvy zo dňa 30.3.2002 / spisu sp.zn. 17Cb/17/2007/, obsahom pripojených spisov tunajšieho súdu sp. zn. 19Cb/42/2007 a to obsahom listín: dodatku o zmene obsahu zmluvy zo dňa 20.3.2002, uznesenie KS v Košiciach zo dňa 28.6.2013 sp. zn. 2Cob/80/2013, zápis o odovzdaní a prevzatí budovy alebo stavby zo dňa 7.12.200, prílohy k uvedenému protokolu, zmluvu o dielo č. 04-12/1994 Drahňov privod vody do obce, dodatky č. 1 -

5, rozsudok tunajšieho súdu zo dňa 27.1.2014 č.k. 22Cb/87/2012-294 - 306, rozsudok KS v Košiciach zo dňa 31.12.2014 č.k. 2Cob/72/2014, obsahom pripojených spisov tunajšieho súdu sp. zn. 19Cb/42/2007 a to obsahom listín: návrh na začatie konania, faktúru č. 9600031, č. 9700002, č. 9700005, č. 9700015, č. 9700020, č. 9800019, č. 9800020, č. 9900012, č. 9900033 zmluvu o dielo č. 04-12/1994 v zmysle jej dodatkov č. 1 až 5 uznania záväzku zo dňa 30.12.2002, vyhlásenia dlžníka Obce Drahňov, dodatok o zmene obsahu zmluvy zo dňa 20.3.2002, vyhlásenie dlžníka zo dňa 20.11.2002, uznanie záväzku zo dňa 20.11.2002, rozsudok tunajšieho súdu zo dňa 1.4.2011 č.k. 19Cb/42/2007 čl. 207- 217, uznesenie OS Michalovce zo dňa 18.4.2011 č.k. 19Cb/42/2007-241, rozsudok KS v Košiciach zo dňa 16.12.2011, č.k. 4Cob/80/2011-342, ďalšími listinnými dôkazmi podľa obsahu spisu a zistil nasledovný skutkový stav:

Faktúrou č. 0000031 zo dňa 27.11.2000 /č.l. 7 pripojeného spisu sp. zn. 17Cb/17/2007/ fakturoval zhotoviteľ - právny predchodca žalobcu žalovanej sumu 2 390 397,20 Sk za prevedené stavebné práce pri výstavbe prívodu vody do obce Drahňov podľa zmluvy o dielo č. 04-12/1994 v rozsahu: prívod vody z PVC rúr 160 mm - potrubný most. Dátum splatnosti na faktúre je uvedený deň 7.12.2000. Prílohou faktúry je zisťovací protokol o vykonaných stavebných prácach /č.l. 8 pripojeného spisu sp. zn. 17Cb/17/2007/ a súpis vykonaných prác /č.l. 9 - 11 pripojeného spisu sp. zn. 17Cb/17/2007/, potvrdený zhotoviteľom a objednávateľom.

Dňa 27.8.2007 bola uzavretá zmluva o postúpení pohľadávok /č.l. 115 - 118 pripojeného spisu sp. zn. 17Cb/17/2007/, ktorou pôvodný žalobca ako postupca postúpil na postupníka, ixxon s.r.o. (súčasnú obchodnú meno DISSTON, s. r. o.) pohľadávky voči žalovanej vo výške 2 807 617,40 Sk spolu s ich príslušenstvom, ako aj všetkými právami s nimi spojenými. Predmetom postúpenia bola aj pohľadávka zo zmluvy o dielo č. 04-12/1994 zo dňa 16.12.1994, predmet zmluvy: zhotovenie stavby „Drahňov - prívod vody“ vyúčtovanej faktúrou č. 9600031, č. 9700002, č. 9700005, č. 9700015, č. 9700020, č. 9800019, č. 9800020, č. 9900012, č. 9900033, č. 0000031, č. 0212002 a č. 0032002. Postúpenie pohľadávok bolo oznámené žalovanej pôvodným žalobcom oznámením zo dňa 10.3.2011 /č.l. 119 - 122 pripojeného spisu sp. zn. 17Cb/17/2007/, ktoré bolo žalovanej zasielané dňa 30.8.2007 /č.l. 123 pripojeného spisu sp. zn. 17Cb/17/2007/.

V konaní predložil pôvodný žalobca text zmluvy o dielo č. 04-12/1994 zo dňa 16.12.1994, uzavretej medzi žalovanou ako objednávateľom a Ing. Peter Paulovčák - VODIP ako zhotoviteľom v znení jej dodatkov č. 1 až 5 /č.l. 13 - 28 pripojeného spisu sp. zn. 17Cb/17/2007/, predmetom ktorej bolo zhotovenie stavby: „ Drahňov - prívod vody do obce“ tak, ako bolo dohodnuté v článku III., bod 3.1. V článku VI. boli dohodnuté platobné podmienky, kde cenu za zhotovenie diela uhradí objednávateľ na základe faktúr, ktoré zhotoviteľ vystaví a odošle objednávateľovi po vykonaní stavebných prác podľa bodu 3.1. (bod. 6.1.). Lehota splatnosti faktúr je 14 dní od doručenia (bod 6.5.). V článku IX., bod 9.1. zmluvy je uvedené, že ak objednávateľ nezaplatí zhotoviteľovi za vystavené faktúry do dátumu splatnosti zaplatí objednávateľ zhotoviteľovi za každý deň omeškania zmluvnú pokutu 500 Sk z vystavenej a do dátumu splatnosti neuhradenej faktúry.

Žalobca predložil uznanie záväzku zo strany žalovanej zo dňa 30.12.2002 /č.l. 29 pripojeného spisu sp. zn. 17Cb/17/2007/, v ktorom sú uvedené faktúry týkajúce sa plnenia zo zmluvy o dielo č. 04-12/1994 celkom vo výške 2 636 397,- Sk, medzi ktorými je uvedená aj faktúra č. 0000031. V tomto uznaní záväzku starosta žalovanej obce Mikuláš Seman uznal záväzok obce v uvedenej výške vyplývajúci zo zmluvy o dielo č. 04-12/1994, vrátane dodatkov číslo 1 až 5 a uznanie záväzku zo dňa 20.11.2002 /č.l. 213 pripojeného spisu sp. zn. 17Cb/17/2007/.

Žalobca predložil aj vyhlásenie dlžníka zo strany žalovanej zo dňa 30.12.2002 /č.l. 94 pripojeného spisu sp. zn. 17Cb/17/2007/, v ktorom sú uvedené faktúry týkajúce sa plnenia zo zmluvy o dielo č. 04-12/1994, medzi ktorými je uvedená aj faktúra č. 0000031. V tomto vyhlásení dlžníka starosta žalovanej obce Mikuláš Seman predížil podľa § 401 Obchodného zákonníka premlčaciu dobu na uplatnenie nároku zhotoviteľa na úhradu pohľadávok vyplývajúci zo zmluvy o dielo č. 04-12/1994, vrátane dodatkov číslo 1 až 5 o 4 roky a vyhlásenie dlžníka zo dňa 20.11.2002 /č.l. 212 pripojeného spisu sp. zn. 17Cb/17/2007/.

Dňa 10.3.2011 bola uzavretá dohoda o urovnaní medzi Ing. Peter Paulovčák - VODIP a žalobcom, kde sa Ing. Peter Paulovčák - VODIP zaviazal v celom rozsahu rešpektovať právne postavenie žalobcu ako veriteľa pohľadávky z faktúry č. 0000031 voči žalovanej a zároveň sa vzdal akýchkoľvek svojich nárokov,

ktoré mu vyplývajú a/alebo by mu mohli vyplývať z postavenia veriteľa voči žalovanej /čl. 204 - 209 pripojeného spisu sp. zn. 17Cb/17/2007/.

Z dodatku zo dňa 20.3.2002 o zmene obsahu zmluvy o dielo č. 04-12/1994 /č.l. 247 pripojeného spisu sp. zn. 17Cb/17/2007/, ktorý predložil žalobca, bolo zrušené znenie článku IX. pôvodnej zmluvy a to zmluvnej pokuty a bol nahradený okrem iného bodom 9.3., v ktorom je uvedené: že ak objednávateľ nezaplatí zhotoviteľovi za akúkoľvek príslušnú faktúru, vystavenú za vykonané stavebné práce do uplynutia lehoty jej splatnosti, vzniká zhotoviteľovi nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 500 Sk, za každý deň omeškania s úhradou príslušnej splatnej faktúry a to až do času jej úplného zaplatenia“, ďalej bodom 9.4., v ktorom je uvedené, že zhotoviteľ je oprávnený si okrem nároku na zaplatenie zmluvných pokút uplatniť aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 14 % ročne z dlžnej nezaplatennej sumy uplatnenej zhotoviteľom na základe tejto zmluvy akoukoľvek faktúrou.

V tomto dodatku zo dňa 20.3.2002, je okrem iného uvedené, že zmluvné strany: úplne rušia znenie ustanovenia článku VI. PLATOBNÉ PODMIENKY a nahrádzajú ich novou dohodou obsahu článku VI. PLATOBNÉ PODMIENKY takto: bod 6.4. „lehota splatnosti jednotlivých faktúr je minimálne 10 dní odo dňa vyhotovenia faktúry“.

Pôvodné znenie článku VI. bod 6.4. zo dňa 16.12.2004 bolo pritom nasledovné: „Lehota splatnosti faktúry je 14 dní od vyhotovenia faktúry“ /č.l. 15 pripojeného spisu sp. zn. 17Cb/17/2007/. Z porovnania znenia týchto záväzkov, ich obsahu je zrejmé, že sa jedná o úplne rozdielny obsah tohto záväzku splatnosti jednotlivých faktúr. V samotnej dohode zo dňa 20.3.2012 je použitý pojem: „úplne rušia“ z čoho možno gramatickým a logickým výkladom pri použití ustanovenia § 35 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka dospieť k záveru, že účastníci zmluvy dodatkom zo dňa 20.3.2002 zrušili pôvodný záväzok týkajúci sa splatnosti faktúr a nahradili ho novým záväzkom uvedeným v samotnej dohode zo dňa 20.3.2002.

Podľa tohto nového záväzku dohodnutej splatnosti faktúr, v článku VI. bod 6.4., v dohode zo dňa 20.3.2002, je dohodnutá lehota splatnosti minimálne 10 dní odo dňa vyhotovenia faktúry a teda podľa takto dohodnutej lehoty splatnosti sa žalovaná nemohla dostať do omeškania zo zaplatením faktúr, keďže v podstate je na vôli žalovanej, kedy faktúru uhradí. Teda žalobcovi nemohol vzniknúť ani nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty za oneskorenú úhradu faktúr, tak ako bol dohodnutý v článku IX. bod 9.3. resp. úroku z omeškania, tak ako bol dohodnutý v bode 9.4. dodatku zo dňa 20.3.2002.

Právny zástupca žalobcu zotrval na dôvodnosti uplatneného nároku žalobcu voči žalovanej. Poukázal, že medzi zmluvnými stranami bola dohodnutá lehota splatnosti faktúr dodatkom zo dňa 20.3.2002 tak, že splatnosť mohla byť určená v minimálne 10 dňovej lehote, nikde sa však neuvádza, že právo určenia splatnosti má žalovaná ako dlžník. Naopak zo znenia článku logicky vyplýva, že splatnosť faktúr bol oprávnený určiť zhotoviteľ za dodržania podmienky minimálne 10 dní odo dňa vyhotovenia faktúr. Totiž práve veriteľ (zhotoviteľ) má podľa zmluvy právo vyhotoviť faktúru, pri jej vystavení je povinný sa riadiť zmluvou, ktorá ho limituje spodnou hranicou lehoty splatnosti. Inak povedané, veriteľ nie je oprávnený vyhotoviť faktúru a stanoviť lehotu splatnosti kratšiu ako 10 dní. Zo znenia článku 6.4. dohody zo dňa 20.3.2002 aj logicky vyplýva, že splatnosť faktúr bol oprávnený určiť zhotoviteľ za dodržania podmienky minimálne 10 dní odo dňa vyhotovenia faktúr. Aj v prípade, že splatnosť nie je takto určená pripadá do úvahy § 340 ods. 2 Obchodného zákonníka. Zároveň poukázal na právny záver Krajského súdu v Košiciach vyslovený v jeho uznesení zo dňa 28.6.2013 č.k. 2Cob/6/2013-352 /č.l. 352 - 354 pripojeného spisu sp. zn. 17Cb/17/2007/, podľa ktorého pre určenie časového okamihu zaplatenia ceny je rozhodujúca dohoda zmluvných strán. Ak sa zmluvné strany nedohodnú na splatnosti ceny za dielo, platí zákonná úprava. Nárok na cenu tak vzniká vykonaním diela. Zhotoviteľ si tak splní svoju povinnosť vykonať dielo jeho vykonaním a odovzdaním podľa § 554 Obchodného zákonníka. Žalovaná nikdy nerozporovala vystavené faktúry, podľa bodu 6.6. dodatku zo dňa 20.3.2002 bola pritom oprávnená faktúru nespĺňajúcu predpísané náležitosti vrátiť zhotoviteľovi. Právo namietat akékoľvek náležitosti faktúry ako dokladu, ktorým sa uplatnil nárok na zaplatenie ceny diela sa jeho nevyužitím dlžníkovi premičalo.

Právny zástupca žalovanej uviedol, že nárok žalobcu neuznáva a navrhol, aby súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. Poukázal na to, že splatnosť uplatnených faktúr nenastala, keďže zo znenia dodatku zo dňa 20.3.2002 jednoznačne vyplýva, že lehota splatnosti vystavených faktúr bola v prospech dlžníka. Uvedené skonštatoval aj tunajší súd v konaní vedenom medzi tými istými účastníkmi vo svojom

rozsudku zo dňa 1.4.2011, sp.zn. 19Cb/42/2007, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 16.12.2011, č.k. 4Cob/80/2011-342 a svojom rozsudku zo dňa 27.1.2014, sp.zn. 22Cb/87/2012 - 294, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 31.12.2014, č.k. 2Cob/72/2014 - 319. Čo sa týka námietky premlčania vznesenej žalobcom domáhať sa toho, že splatnosti je stanovená v prospech dlžníka, namietala, že lehota v ktorej má byť určitá povinnosť splnená je právnou skutočnosťou, teda nemožno namietat' v takomto prípade premlčanie. V prípade uznání záväzku a vyhlásení dlžníka zo dňa 30.12.2002 a dňa 20.11.2002, tieto nemajú žiadny vplyv na splatnosť ceny diela, tak ako to bolo dohodnuté v zmluve o dielo v znení jej dodatkov a dohody zo dňa 20.3.2002.

Z rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 16.12.2011 č.k. 4Cob/80/2011-342 /č.l. 258 - 261/, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Michalovce zo dňa 1.4.2011 č.k. 19Cb/42/2007 /č.l. 189 - 199/, ktorým bol nárok žalobcu voči žalovanej zamietnutý aj z dôvodu, že v podstate je na vôli žalovanej, kedy faktúru uhradí vyplýva, že odvolací súd jasne vyslovil svoj právny názor, na základe ktorého si zmluvné strany v dodatku zo dňa 20.3.2002 jasne dohodli minimálnu lehotu splatnosti a nie maximálnu lehotu splatnosti. Takto formulovaná lehota splatnosti uvedená v dodatku z 20.3.2002 je jasná a nie je možné ju inak vyložiť. Takto jasne dohodnutú lehotu v písomnej forme, ako minimálnu lehotu nie je možné vyložiť aj po prípadnom výsluchu svedkov ako „maximálnu lehotu“. Nie je možný ani taký výklad tejto dohody z 20.3.2002 o lehote splatnosti, ako to navrhuje žalobca, že právo určenia splatnosti faktúr má žalobca ako zhotoviteľ len s podmienkou dodržania minimálne 10 dní odo dňa vystavenia faktúr. Zákon nepozná pojem „minimálna lehota splatnosti“ s podmienkou jej maximálneho určenia veriteľom.

Z rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 31.12.2014 č.k. 2Cob/72/2014 - 319 /č.l. 23 - 26/, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Michalovce zo dňa 27.1.2014 č.k. 22Cb/87/2012 - 294 /č.l. 15 - 22/, ktorým bol nárok žalobcu voči žalovanej zamietnutý aj z dôvodu, že v podstate je na vôli žalovanej, kedy faktúru uhradí vyplýva, že odvolací súd jasne vyslovil svoj právny názor, kde § 159 ods. 2,3 O.s.p, upravuje tzv. materiálnu stránku súdneho rozhodnutia, ktorá spočíva v záväznosti tohto rozhodnutia pre určitý okruh subjektov. Záväznosť a nezmeniteľnosť rozhodnutia spôsobujú tzv. prekážku právoplatne rozhodnutej veci, ktorá znamená, že o tej istej veci, o ktorej sa už právoplatne rozhodlo, nemožno rozhodovať znovu (zásada ne bis in idem). Je pravdou žalobcu, že prejudiciálna otázka, ktorú súd v konaní 4Cob/80/2011-342 (resp. 19Cb/42/2007) riešil, nebola počítaná do výroku tohto súdneho rozhodnutia (teda žalobca argumentuje, že samotné odôvodnenie nie je pre súd pri posudzovaní nároku záväzné), avšak súdna prax už ustálila, že pokiaľ už bola v občiansko-právnom konaní právoplatne vyriešená určitá otázka hmotnoprávneho vzťahu účastníkov, je súd v inom konaní, v ktorom má tú istú otázku posúdiť ako prejudiciálnu, viazaný jej skorším posúdením. Bez ohľadu na skutočnosť, ako by v prejednávanej veci odvolací súd (či súd prvého stupňa) dojednanú lehotu splatnosti posúdil (t.j. bez ohľadu na to, či bola posúdená právne správne), je viazaný (tak ako aj súd prvého stupňa správne uviedol) jej posúdením v konaní 19Cb/42/2007 (resp. 4Cob/80/2011). Nepochybne ide o otázku hmotnoprávneho vzťahu účastníkov, z ktorej súd pri posudzovaní nároku vychádzal. Na uvedenom nič nemení ani tvrdenie žalobcu, že výsluchom navrhnutých svedkov (ktorí v konaní vypočutí neboli) by vyšla najavo iná dôkazná situácia umožňujúca súdu vyriešiť prejudiciálnu otázku (splatnosť fa) inak. V konaní 19Cb/42/2007 (4Cob/80/2011) totiž odvolací súd jasne vyslovil, že ani ďalšie prípadné dokazovanie výsluchom svedkov by uvedený záver súdu ohľadom splatnosti faktúr vzhľadom k jasnému zmluvnému dojednaniu neprelomilo.

V zmysle § 132 O.s.p., dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivosti prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci.

Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiaca úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

V tejto súvislosti súd poukazuje aj na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, v ktorých súd skonštatoval, že Občiansky súdny poriadok ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na

preukázanie svojich tvrdení. V zmysle § 120 ods. 1 O.s.p. však súd rozhodne o tom, ktoré z označených dôkazov vykoná. To znamená, že súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a ani nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov preto nie je vadou spôsobujúcou účastníkovi konania odňatie možnosti konať pred súdom a zakladajúcou tým prípustnosť dovolania. (porovnaj aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 37/1993 a pod R 125/1999). Odňatie možnosti konať pred súdom s následkom prípustnosti dovolania nezakladá bez ďalšieho ani prípadná skutočnosť, že by bolo možné mať výhrady voči dôvodom, pre ktoré súd navrhnuté dôkazy nevykoná (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 18. apríla 2012, sp. zn. 6 Cdo 51/2012). Súd pri vykonávaní dokazovania nie je viazaný návrhmi účastníkov a nemá povinnosť všetky navrhnuté dôkazy vykonať. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov nie je vadou spôsobujúcou účastníkovi odňatie možnosti konať pred súdom, pretože v zmysle ustanovenia § 120 ods. 1 veta druhá O.s.p. je vecou súdu, aby rozhodol, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná. Toto oprávnenie súdu sa neviaže na návrhy účastníka konania (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14.09.2011, sp. zn. 6 Cdo 153/2011).

V tejto súvislosti súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, v ktorom súd skonštatoval, že dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý účastníkom navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykoná ďalšie navrhnuté dôkazy (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Skutočnosť, že súd neakceptoval návrhy na vykonanie dokazovania, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho práv. Zásah do základného práva na súdnu ochranu či práv na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 350/08 z 30.septembra 2010).

Pokiaľ sa týka navrhovaných dôkazov zo strany žalobcu na vypočutie Ing. Petra Paulovčáka ako zhotoviteľa, ďalej bývalého starostu Mikuláša Semana, tieto dôkazy sú zbytočné, keďže nemôžu prívodiť iné rozhodnutie vo veci, berúc do úvahy znenie dodatku k zmluve zo dňa 20.3.2002, ktorý žiadna zo strán nerozporovala. Súd môže vykladať len to, čo je napísané a zo znenia tohto dodatku, úmysle strán je nepochybný a zreteľný. V prípade návrhu na vykonanie dokazovania všetkými listinnými dôkazmi zo spisu sp.zn. 22Cb/87/2012 a sp.zn. 19Cb/42/2007, súd tu udáva ako bolo vyššie uvedené, že je prejavom zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. Z uvedeného dôvodu súd vykoná dokazovanie prečítaním iba tých listinných dôkazov, ktoré považoval za postačujúce na rozhodnutie vo veci samej.

Súd posudzoval takto zistený skutkový stav podľa nasledovných ustanovení zákona:

Podľa § 1 Obchodného zákonníka, tento zákon upravuje postavenie podnikateľov, obchodné záväzkové vzťahy, ako aj niektoré iné vzťahy súvisiace s podnikaním (ods. 1). Právne vzťahy uvedené v ods. 1 sa spravujú ustanoveniami tohto zákona. Ak niektoré otázky nemožno riešiť podľa týchto ustanovení, riešia sa podľa predpisov občianskeho práva (ods. 2).

Podľa § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka, touto časťou zákona sa spravujú takisto záväzkové vzťahy medzi štátom, samosprávnou územnou jednotkou alebo právnickou osobou zriadenou zákonom ako verejnoprávna inštitúcia, ak sa týkajú zabezpečovania verejných potrieb alebo vlastnej prevádzky a podnikateľmi pri ich podnikateľskej činnosti. Na tento účel sa za štát považujú aj štátne organizácie, ktoré

nie sú podnikateľmi, pri uzavieraní zmlúv, z ktorých obsahu vyplýva, že ich obsahom je uspokojovanie verejných potrieb.

Podľa § 272 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka, zmluva vyžaduje pre platnosť písomnú formu iba v prípadoch ustanovených v zákone, alebo keď aspoň jedna strana pri rokovaní o uzavretí zmluvy prejaví vôľu, aby sa zmluva uzavrela v písomnej forme. Ak písomne uzavretá zmluva obsahuje ustanovenie, že sa môže meniť alebo zrušiť iba dohodou strán v písomnej forme, môže sa zmluva meniť alebo zrušiť iba písomne.

Podľa § 536 ods. 1 Obchodného zákonníka, zmluvou o dielo sa zaväzuje zhotoviteľ vykonať určité dielo a objednávateľ sa zaväzuje zaplatiť cenu za jeho vykonanie.

Podľa § 536 ods. 2 Obchodného zákonníka, dielom sa rozumie zhotovenie určitej veci, pokiaľ nespadá pod kúpnu zmluvu, montáž určitej veci, jej údržba, vykonanie dohodnutej opravy alebo úpravy určitej veci alebo hmotne zachytený výsledok inej činnosti. Dielom sa rozumie vždy zhotovenie, montáž, údržba, oprava alebo úprava stavby alebo jej časti.

Podľa § 546 ods. 1 Obchodného zákonníka, objednávateľ je povinný zhotoviteľovi zaplatiť cenu dohodnutú v zmluve alebo určenú spôsobom určeným v zmluve. Ak nie je cena takto dohodnutá alebo určiteľná a zmluva je napriek tomu platná (§ 536 ods. 3), je objednávateľ povinný zaplatiť cenu, ktorá sa obvykle platí za porovnateľné dielo v čase uzavretia zmluvy za obdobných obchodných podmienok.

Podľa § 365 Obchodného zákonníka, dlžník je v omeškaní, ak nesplní riadne a včas svoj záväzok, a to až do doby poskytnutia riadneho plnenia alebo do doby, keď záväzok zanikne iným spôsobom. Dlžník však nie je v omeškaní, pokiaľ nemôže plniť svoj záväzok v dôsledku omeškania veriteľa.

Podľa § 387 ods. 1 Obchodného zákonníka, právo sa premlčí uplynutím premlčacej doby ustanovenej zákonom.

Podľa § 388 ods. 1 Obchodného zákonníka, premlčaním právo na plnenie povinnosti druhej strany nezaniká, nemôže ho však priznať alebo uznať súd, ak povinná osoba namietne premlčanie po uplynutí premlčacej doby.

Podľa § 392 ods. 1 Obchodného zákonníka, pri práve na plnenie záväzku plynie premlčacia doba odo dňa, keď sa mal záväzok splniť alebo sa malo začať s jeho plnením (doba splatnosti). Ak obsah záväzku spočíva v povinnosti nepretržite vykonávať určitú činnosť, zdržať sa určitej činnosti alebo niečo strpieť, začína premlčacia doba plynúť od porušenia tejto povinnosti.

Podľa § 397 ods. 1 Obchodného zákonníka, ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky.

Podľa § 342 ods. 2 Obchodného zákonníka, ak je čas plnenia určený v prospech dlžníka, pred týmto časom nie je veriteľ oprávnený požadovať plnenie, ale dlžník je oprávnený plniť svoj záväzok.

Podľa § 524 Občianskeho zákonníka, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

Podľa § 526 Občianskeho zákonníka, postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi. Ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

Podľa § 570 Občianskeho zákonníka, ak sa veriteľ dohodne s dlžníkom, že doterajší záväzok sa nahrádza novým záväzkom, doterajší záväzok zaniká a dlžník je povinný plniť nový záväzok. Ak sa nahrádza záväzok zriadený písomnou formou, musí sa dohoda o zriadení nového záväzku uzavrieť písomne. To isté platí, ak sa nahrádza premlčaný záväzok.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Podľa § 159 ods. 1 O.s.p. doručený rozsudok, ktorý už nemožno napadnúť odvolaním, je právoplatný.

Podľa § 159 ods. 2 O.s.p. výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre účastníkov a pre všetky orgány; ak je ním rozhodnuté o osobnom stave, je záväzný pre každého. Podľa § 159 ods. 3 O.s.p. len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova. Podľa § 135 ods. 1 O.s.p. súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis je v rozpore s ústavou, so zákonom alebo s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná (§ 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p.). Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnutelný podľa osobitných predpisov, a kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti a o zápise základného imania; súd však nie je viazaný rozhodnutím v blokovanom konaní.

Podľa § 135 ods. 2 O.s.p. inak otázky, o ktorých patrí rozhodnúť inému orgánu, môže súd posúdiť sám. Ak však bolo o takejto otázke vydané príslušným orgánom rozhodnutie, súd z neho vychádza.

Právoplatným rozsudkom súdu, sa adresátom účinkov záväznosti tohto rozhodnutia označeným v ustanovení § 159 ods. 2 O.s.p. zakladá prekážka právoplatne rozhodutej veci (§ 159 ods. 3 O.s.p.). Účinky tohto právoplatného rozhodnutia sa vzťahujú na účastníkov konania, v ktorom bolo vydané; jeho výrok je tiež záväzný pre súdy a iné štátne orgány, a to aj vtedy, ak ako predbežnú otázku posudzujú právny vzťah medzi týmito účastníkmi, ktorý sa vyriešil uvedeným právoplatným súdnym rozhodnutím (porovnaj napr. Števec, Ficová a kol. Občiansky súdny poriadok. Komentár, Praha 2009, str. 425).

Účastníkom konania, v ktorom súd vydal právoplatné rozhodnutie, je týmto rozhodnutím (jeho výrokom) viazaný. Pokiaľ ide o iný (nie ten istý) nárok (predmet konania), zásadne platí, že ak v skončenom konaní účastníkov došlo právoplatným súdnym rozsudkom k vyriešeniu hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého sa aj tento (nový) nárok (neidentický s predmetom skončeného konania) odvodzuje, je súd v tomto ďalšom (novom) občianskom súdnom konaní pri zodpovedaní predbežnej otázky (ktorá právoplatným súdnym výrokom sa už vyriešila ako vec sama) týmto vyriešením viazaný (ustanovenie § 159 ods. 2 O.s.p. predstavuje totiž vo vzťahu k ustanoveniu § 135 ods. 2 druhá veta O.s.p. osobitnú procesnú úpravu). Súd preto nesmie vychádzať z iného záveru o (ne)existencii povinnosti medzi tými istými účastníkmi, než ako o tomto ich právnom vzťahu už bolo právoplatne rozhodnuté.

Otázkou prejudiciálneho účinku právoplatného rozhodnutia sa zaoberala nielen judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (porovnaj najmä uznesenie z 29. apríla 2010 sp. zn. 1 Cdo 133/2009), ale aj judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky. Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze II. ÚS 349/09-36 z 20. januára 2010 rozhodol o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej „dohovor“), zdôrazniac, že vzhľadom na zásadu prejudiciality vyplývajúcu z ustanovenia § 135 ods. 2 O.s.p., ako aj na zásadu viazanosti súdu právoplatnými rozhodnutiami vydanými v inom konaní podľa § 159 ods. 2 O.s.p. všeobecný súd nemá možnosť výberu v otázke, či bude rešpektovať právoplatné rozhodnutie vydané v inom konaní, ktoré rieši otázku javiacu sa prejudiciálnou v súvislosti s riešením daného prípadu. Keďže súd nemôže ako predbežnú otázku znovu riešiť to, o čom už bolo právoplatne rozhodnuté v osobitnom spore účastníkov, nie je rozhodujúce, či súd v právoplatne skončenom konaní vec správne alebo nesprávne právne posúdil. So zreteľom na právoplatnosť a z toho plynúcu záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatného rozhodnutia nesmie byť táto otázka položená a akékoľvek jej „nové“ právne posudzovanie v inom (ďalšom) konaní tých istých účastníkov je neprípustné. Iné riešenie by znamenalo, že súd môže porušiť viazanosť uloženú mu zákonom v § 159 ods. 2 O.s.p. Pokiaľ súd spomenutý prejudiciálny účinok ignoruje (nevezme za základ pre svoje rozhodnutie prejudikovaný hmotnoprávny vzťah a rozhodne v rozpore s prejudikovaným hmotnoprávnym vzťahom), nerešpektuje

záväzné súdne rozhodnutie a koná v rozpore s ústavou, v zmysle ktorej môžu štátne orgány konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (viď čl. 2 ústavy). Zásada právnej istoty je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces. Popretie prejudiciálnej záväznosti právoplatného súdneho rozhodnutia znamená zásah do stability práva a právnych vzťahov ako aj do riadneho výkonu spravodlivosti. Aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre venuje ochrane právnej istoty ako základnému aspektu právneho štátu náležitú pozornosť [viď najmä rozsudky vo veci Brumărescu proti Rumunsku z 28. októbra 1999 a vo veci Ryabykh proti Rusku z 24. júla 2003].

Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že súd nemohol dohodu o lehote splatnosti faktúr dohodnutú v dodatku zo dňa 20.3.2002 vyhodnotiť ako lehotu v prospech žalobcu ako veriteľa. Teda čo sa týka uplatneného nároku, jeho splatnosť nenastala, keďže tá bola dohodnutá v prospech dlžníka (žalovanej), keďže je na vôli žalovanej, kedy faktúry uhradí.

Pokiaľ sa týka potvrdenia žalovanej vo vyhláseniach zo dňa 20.11.2002 a dňa 30.12.2002, ktorými predlžuje splatnosť pohľadávok vzniknutých na základe zmluvy o dielo, k tomu je potrebné uviesť, že toto vyhlásenie nemá žiadne právne účinky, keďže pokiaľ sa týka splatnosti pohľadávok, tieto sú dohodnuté v samotnej zmluve o dielo a to podľa článku X. bod 10.3. kde zmluvu možno meniť alebo dopĺňovať len formou písomných dodatkov, ktoré budú platné ak budú riadne potvrdené a podpísané oprávnenými zástupcami oboch zmluvných strán. Z uvedeného dôvodu jednostranné vyhlásenie jednej strany o splatnosti pohľadávky nemá žiaden právny význam.

Na námietku žalobcu, že právo namietať akékoľvek náležitosti faktúry (vrátane splatnosti) ako dokladu, ktorým sa uplatnil nárok na zaplatenie ceny diela sa jeho nevyužitím žalovanej premlčalo, keďže tá ju neoznámila žalobcovi bez zbytočného odkladu v čase oznámenia o postúpení pohľadávky, ale až v priebehu konania súd neprihliadal, keďže splatnosť pohľadávky je právnou skutočnosťou, ktorá na rozdiel od práva nepodlieha premlčaniu.

Vzhľadom k vyššie uvedenému súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Súd teda zaviazal žalobcu uhradiť žalovanej trovy konania spolu vo výške 1 121,11 EUR, pozostávajúce z trov právneho zastúpenia.

Podľa Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb prislúcha právnomu zástupcovi žalobcu uplatnená odmena za 2 úkon právnej pomoci po 419,94 EUR + DPH (prevzatie a príprava zastupovania, účasť na pojednávaní dňa 18.5.2015), 1 x režijný paušál po 5,91 EUR + 19 % DPH, 1 x režijný paušál po 8,39 EUR + 20 % DPH v súlade s Vyhláškou MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, konkrétne s jej ustanoveniami v § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. a) účinného do 30.6.2013, § 13a ods. 1, písm. d), § 16 ods. 3, § 18 ods. 3, ďalej náhradu hotových výdavkov, ku ktorým patria cestovné náklady a náhrada za opotrebovanie, ktoré pri použití osobného motorového vozidla právneho zástupcu žalobcu pri priemernej spotrebe motorového vozidla 5,1 l na 100 km a cene PHM 1,22 EUR za jeden liter PHM pri vzdialenosti Košice - Michalovce - Košice - 118 km a náhrada opotrebovania predstavujú pri ceste na pojednávanie dňa 18.5.2015 sumu 33,25 EUR a nárok na náhradu stratu času pri ceste zo sídla právneho zástupcu do sídla súdu a späť podľa § 17 vyhlášky 4 x 0,5 hod. á 13,98 EUR, spolu s 20 % DPH sumu 67,10 EUR.

Podľa § 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., ak k nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky a hodnota záväzku. Vzhľadom na to, že v citovanom ustanovení nie je ustanovené, že za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky s príslušenstvom, nemožno zahrnúť príslušenstvo pohľadávky do jej hodnoty pre účely stanovenia základne sadzby tarifnej odmeny. Záver o tom, že príslušenstvo pohľadávky možno zahrnúť do hodnoty pohľadávky, nevyplýva ani z logického a jazykového výkladu tohto ustanovenia. Keďže v danom prípade pri začatí poskytovania právnej služby, hodnota pohľadávky bola 17 258,59 EUR (suma 26 236,38 EUR s úrokom z omeškania vo výške 500 Sk denne od 8.12.2000 do zaplatenia bez nároku na zmluvnú pokutu), základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby z tarifnej hodnoty 26 236,38 EUR je suma 419,94 EUR.

Podľa § 149 ods. 1 O.s.p. súd zaviazal žalobcu zaplatiť trovy konania právnemu zástupcovi žalovanej.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15.dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Michalovce. V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach /§ 42 ods. 3 O.s.p./ uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie, alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha /§ 205 ods. 1 O.s.p./.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť v zmysle ust. § 205 ods. 2 len tým, že

a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,

b/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené /§205a/,

f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.